

ת"פ 50716/11/19 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד באדר אלסייד - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 50716-11-19 מדינת ישראל נ' אלסייד
בפני כבוד השופטת שוש שטרית
המאשימה
מדינת ישראל - תביעות נגב
ע"י ב"כ עו"ד חננאל שאקלר
נגד
הנאשם
באדר אלסייד - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד נטלי אנטן

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של אחזקת נשק שלא כדין - לפי סעיף 144 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

כתב האישום המתוקן

1. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 17.10.2019, החזיק הנאשם במחסן הצמוד לביתו בפזורת אלסייד, באקדח ומחסנית מסוג TAURUS בקוטר 9 מ"מ שמספרו הסידורי מחוק, זאת מבלי שקיבל רשות על פי דין להחזיקו.

תסקיר שירות מבחן

2. מתסקיר שירות המבחן מיום 17.05.2022 עולה כי הנאשם בן 31, נשוי, מתגורר ברהט ומנהל עסק משפחתי שבבעלות אביו, לחלקי חילוף למכוניות. משפחת מוצאו מונה זוג הורים ושמונה ילדים בטווח הגילאים 20 - 36, נאשם הינו הבן השלישי בסדר הלידה.

הנאשם שלל רקע פלילי במסגרת משפחתו ושיתף כי אחיו בעלי השכלה גבוהה במקצועות הרפואה, הוראה ופיזיותרפיה המנהלים אורח חיים נורמטיבי, עמם יש לו קשר קרוב, אם כי מסתיר מהם את קיומו של ההליך הפלילי נגדו נוכח חשש לפגיעה בהם. לדבריו סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, ובחודש ינואר האחרון סיים לימודי סחר בינלאומי (לא הציג מסמכים מאמתים). עוד לדבריו נישא בחודש אוגוסט 2021, אשתו בת 20, סטודנטית לחינוך ובחודשי הריונה הראשונים.

השירות ציין כי הנאשם מודה בביצוע העבירה וטען כי קיבל את הנשק מחברו. לדבריו, ביציאה שגריתית עם חברו הוא

נחשף לכלי הנשק שמצא חן בעיניו ומאחר והחזקתו מעניקה תחושת ביטחון ושייכות, בקש את הנשק לעצמו, מבלי שהייתה לו מטרה או כוונה לשימוש בו.

שירות המבחן ציין כי הנאשם הציג תהליך התפתחות וגדילה במסגרת משפחתית המחזיקה בערכים פרו חברתיים, וכי התרשם כי לאורך התפתחותו גילה הנאשם יכולות תפקודיות תקינות ורצון לנהל אורח חיים נורמטיבי.

יחד עם הדברים האמורים, השירות חזר וציין בהתרשמותו כי הנאשם נוקט בגישה מסתירה ומצמצמת ביחס לקשריו החברתיים ולמעשה הרחיק עצמו מקשרים שוליים ושלל סכסוכים או קונפליקטים עם אחרים, תוך שהוא מתקשה להסביר את העבירה ואת מניעיו האישיים לביצועה.

לדעת שירות המבחן, הגם שמדובר בפעם הראשונה שמתנהל נגדו הליך פלילי, והגם שלא קיימים אצל הנאשם דפוסים עבריינים מושרשים, נמצא כי הנאשם הזדהה במידה מסוימת עם ערכים חברתיים שליליים וכי קיים אצלו צורך להגביר בדימוי העצמי ממקור חיצוני שאינו בשל.

השירות התרשם מחוסר בהירות וחוסר רצון של הנאשם להיחשף בפניו בנוגע למניעים שהובילו אותו לבצע את העבירה ולנסיבות ביצועה כשניכר שהתייחסותו פורמאלית וכללית בלבד. השירות התרשם מפערים בין הצהרות הנאשם להתנגדות להחזקת הנשק בכלל, לבין החזקתו בנשק, הלכה למעשה, מקושי לחשוף את נסיבות ביצוע העבירה ולראות בשירות המבחן כגורם טיפולי וסמכותי בו ניתן לתת אמון.

שירות המבחן מוסר כי לנאשם קיים מנגנון הסתרה, אשר מתבטא בקשר של הנאשם עם השירות ובקשריו האישיים וכי נראה כי הנאשם נקט בפני השירות בעמדה חשדנית, מצומצמת והגנתית בשיחה שערך עמו השירות בסוגיית האלימות, הנשק והקשרים החברתיים בחייו.

להערכת השירות, מנגנון זה מלווה את הנאשם בחייו האישיים, ובשים לב כי הוא מסתיר עניין כה משמעותי בחייו, ניהול תיק פלילי, בפני משפחתו ואשתו כהגנה על רגשותיהם.

להערכת השירות, קיים פער משמעותי בין הצגת הנאשם את אורח חייו, היעדר מעורבות פלילית ותפיסתו לסוגיית הנשק בכלל, לבין התנהלותו בעת העבירה, והוסיף כי הנאשם ממזער מחומרת מעשיו ומהשלכותיהם הפוגעניות וההרסניות.

אשר להערכת השירות את סיכויי השיקום ציין כי הנאשם ממוקד ומגלה את שאיפותיו למלא את תפקידו כבן זוג ואב לעתיד על הצד החיובי והתקין. ואשר לסיכון לעבריינות חוזרת, ציין מהתייחסותו הבעייתית של הנאשם לעבירה ולנסיבותיה; קשייו להכיר בחומרת העבירה וקושי בזיהוי סיכון ודפוסים מכשילים; קיומו של מנגנון הסתרה וצמצום, ופער בין הצגתו של הנאשם את חייו, לבין תפיסתו לסוגיית נשק בכלל, לבין התנהלותו בעת העבירה.

לצורך גיבוש המלצתו ציין השירות כי לצד היעדר מעורבות פלילית קודמת ותיאורו ניהול אורח חיים חיובי ומתפקד במהלך שנות התפתחותו, נותר רושם כי הנאשם נטל אחריות לעבירה ברמה פורמאלית בלבד. **מכאן ובשים לב לכלל האמור נמנע השירות מהמלצה טיפולית, והמליץ על ענישה מוחשית והרתעתית.**

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

3. כראייה לעונש הגישה ב"כ התביעה את צילום האקדח (ת/1). בטיעוניה בכתב והשלמתם על פה, טענה התובעת לפגיעה משמעותית של הנאשם בערכים המוגנים שנועדו לשמירה על החיים, הביטחון והסדר הציבורי.

בטיעוניה עתרה התביעה לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, כך ינוע בין 18 - 36 חודשי מאסר בפועל, ואת עונשו של הנאשם למקם בחלקו הנמוך של המתחם אך לא בתחתיתו. זאת בנוסף לענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס והתחייבות להימנע מעבירות דומות. בהתייחסה בהרחבה למתחם העונש ההולם הדגישה התובעת בטיעוניה בכתב במגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק והפנתה למקרים בפסיקה, ובאשר לעונשו של הנאשם בתוך המתחם, הפנתה להתרשמות שירות המבחן מהנאשם והתייחסותו לעבירות נשק לרבות המלצתו לענישה מוחשית והרתעתית.

4. ההגנה העידה את יו"ר הוועד של ישוב אלסייד, אלסייד סאלם, ואת ד"ר אלסייד עבד.

מר אלסייד סאלם, מסר בדבריו כי הוא מכיר את הנאשם שנים רבות וכי האחרון שיתף אותו במעשה העבירה, הביע חרטה על מעשיו וכי כיום הוא נשוי ובעל עסקים.

דודו של הנאשם, ד"ר אלסייד עבד, מסר כי הוא ערב על תנאי שחרורו של הנאשם ושימש מפקח עליו. לדבריו הנאשם איש שקט ורגוע, אדם טוב וישר ממשפחה טובה, אחיו כולם משכילים, ובניהם רופאים ומהנדסים. לדבריו הנאשם מתחרט על מעשיו, התחתן ומתכוון לפתוח דף חדש בחייו.

בטיעוניה על פה חזרה באת כוח הנאשם על טיעוניה בכתב. ראשית עמדה על העדר הסתבכות פלילית של הנאשם, אשר זו הרשעתו היחידה, והוסיפה כי הנאשם הודה בעבירה בהזדמנות הראשונה.

אשר למתחם העונש, טענה ההגנה כי הנסיבות הקשורות בביצוע עבירות הנשק במקרים אליהם הפנתה התביעה בסיכומיה בכתב, חמורות הרבה יותר מהנסיבות בתיק דנן ועל כן אין מקום להשוואה ולקביעת מתחם העונש, 18-36 חודשים, לו עתרה התביעה.

לדידה של ב"כ הנאשם, מתחם העונש ההולם והראוי למעשה העבירה אותו ביצע הנאשם צריך ויתחיל מ-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בתימוכין למתחם זה, הגישה והפנתה למקרים בפסיקה ובעיקר לע"פ 887/20 מתני נ' מדינת ישראל, שם אישר בית המשפט העליון מתחם עונש שתחילתו ב-9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות בעבירה של החזקת אקדח טעון בכדורים, וכן לע"פ 3294/20 פאלח נ' מדינת ישראל.

ב"כ הנאשם טענה כי יש לתת משקל לעובדה שהאקדח לא היה טעון וכי הנאשם לא החזיק כדורים לצד האקדח. כמו גם, ביקשה לתת משקל לסיבות שהביאו את הנאשם להחזיק את האקדח, כעולה מדבריו לשירות המבחן והמפורט בתסקיר.

אשר לעונשו של האשם, צירפה באת כוחו תעודות סיום קורסים כאלה ואחרים של הנאשם ומסמכים רפואיים מקופת החולים ביחס למצבה הרפואי של אמו, כשבאחד מהם, סיכום רפואי מיום 07.07.2022, צוין כי הנאשם הוא בן המשפחה היחיד הקרוב אליה שנותן לה עזרה.

עוד בטיעוניה לעונשו של הנאשם במתחם עונש הולם שנטען כי ראוי ויתחיל מ- 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ציינה ב"כ הנאשם כי בעובדה ששירות המבחן לא המליץ על הליך טיפולי, לא צריך שתרבוץ לפתחו של הנאשם, שהרי לא כל עבירה ולא כל נאשם נזקק להליך טיפולי, וודאי לא הנאשם אשר נטען כי נטל אחריות מלאה על מעשיו, אשר נתון בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא (למעט שעתים אוורור ביום) מזה כ-3 שנים, ללא כל הפרה מצדו.

את טיעוניה על פה מיקדה בתסקיר שירות המבחן וציינה כי שירות המבחן לא הציע לנאשם הליך טיפולי, נוכח שלא התרשם ממסוכנות הנובעת מהנאשם ובשים לב לכך שהשירות לא התרשם מדפוסים עברייניים מושרשים אצל הנאשם.

ב"כ הנאשם סברה כי מדברי הנאשם ניתן ללמוד, כי החזקתו בנשק נבעה מסקרנותו בעניין, אולם הוא חזר לתלם ולעולם הנורמטיבי ממנו הוא ומשפחתו מגיעים.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם הוא היחיד שסועד את אמו והיא זקוקה לו.

בסיום טיעוניה, חזרה ב"כ הנאשם וטענה כי לא ניתן להתעלם משיקול משמעותי וחריג בעניינו של הנאשם, בהינתן שזה נתון במעצר בית מלא משך 3 שנים, משנת 2019, ללא הפרות וללא פתיחת תיקים נוספים. מכאן, ומאחר שבעניינו של הנאשם לא חל תיקון 140 לחוק העונשין, ולאור חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה - יש לגזור את עונשו של הנאשם במאסר שירוצה בעבודות שירות, קנס מתון והתחייבות להימנע מעבירה דומה.

הנאשם בדבריו מסר כי עשה טעות, הודה והוא מתחרט והוסיף: **"אני קיבלתי את העונש. אני 3 שנים לא יוצא מהבית. ביקשתי מעו"ד שלי לשעבר הוא אמר שהוא יגיש בקשה להקלה במעצר הבית אך לא הייתה לי הקלה חוץ משעתיים אוורור ביום. בתקופה הזו אני מנהל את העסק שלי מהבית, נרשמתי לקורסים מהבית".**

5. במעמד הדיון בטיעונים לעונש, ב"כ המאשימה לא יכולה הייתה להתייחס באופן מלא וברור ביחס לטענת הנאשם ובאת כוחו באשר להיותו נתון במעצר בית משך 3 שנים, היא התבקשה להגיש לתיק עדכון בעניין וזה הוגש ביום 13.11.2022 וממנו עולה כי לאחר בדיקה, הן בתיק המעצר והן בתיק דנן, הנאשם היה עצור במסגרת תיק זה במעצר ממש מיום 03.11.2019 ועד ליום 11.11.2019 ובמסגרת דיון בתנאי שחרורו שהתקיים ביום 02.12.2019 נותרו תנאי שחרורו כפי שהיו, קרי מעצר בית מלא, למעט שעות התאווררות בכל יום, בין השעות 16:00 - 18:30.

עוד עולה מהבדיקה, כי בהחלטה במועד הנ"ל, הורה כב' השופט אמיר דורון על הוספת אמו של הנאשם כמפקחת על תנאי שחרורו כפי שנקבעו בהליך מעצר הימים, וכי לא הוגשה כל בקשה מטעם הנאשם לשינוי תנאי שחרורו, לא במסגרת הליך המעצר ולא במסגרת ההליך העיקרי לאחר הכרעת הדין.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

העיקרון המנחה בענישה הוא ההלימה, היינו יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשם הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש להתחשב בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

6. **הערכים החברתיים המוגנים** בבסיס האיסור על החזקת נשק הם השמירה על הגוף והחיים, שמירה על הסדר הציבורי והביטחון האישי והציבורי. כידוע, החזקת כלי נשק ללא היתר בחברה האזרחית לרבות השימוש בו, פוגעים בתחושת הביטחון של הציבור ואף תורמים לעליית הביקוש בנשק בלתי חוקי, אשר זמינותו, בין היתר, מעודדת את השימוש בו, כך ויש שסכסוכים של מה בכך המסלימים לאירועים קטלניים.

החומרה אותה מייחס המחוקק לעבירה של החזקת נשק מקבלת ביטוי בעונש המרבי הקבוע לצדה - 7 שנות מאסר.

שקולי ההרתעה הם האינטרס הציבורי הראשון במעלה שכן אלה מהווים תנאי הכרחי למאבק בתופעה של החזקה ושימוש בנשק ללא היתר בחברה האזרחית. התופעה הפכה מכת מדינה ובעקבותיה מדיניות ענישה מחמירה העוברת כחוט השני בפסיקת בתי המשפט. ראו למשל בע"פ 4406/19 מ"י נ' סובח (5.11.19) **שם נקבע כי הענישה הקיימת בנוגע לעבירות נשק אינה משקפת נכונה את חומרת התופעה וכי מוצדק להעלות את רף הענישה בעבירות נשק**. וראו גם בע"פ 1729/19 **עבארה נ' מ"י** וכן בסקירת פסיקה בע"פ 3169/21 **מדינת ישראל נ' אגבריה** (21.06.21).

נוכח התפשטות התופעה והשלכותיה על הסדר והביטחון הציבורי אף נדרשה התערבות המחוקק בדמות הוראת השעה שבתיקון מספר 140 בחוק העונשין, תשפ"ב - 2021 (להלן: **התיקון לחוק**) אשר באופן מכוון וברור קורא להחמרת הענישה תוך קביעת עונש מינימום. על פי התיקון לחוק, משהורשע אדם בעבירה לפי סעיף (א) רישא (ב 2) או (ב 3) רישא - לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, דהיינו, 21 חודשי מאסר בפועל (כולל מאסר על תנאי) אלא אם יחליט בית המשפט מטעמים מיוחדים שירשמו, להקל בעונשו.

על צורך השעה להחמרה בענישה נמצא בדברי ההסבר להצעת החוק (קריאה ראשונה) שם צוין בעליה המשמעותית במספר העבירות של החזקת הנשק שלא כדין ומספר העבירות הקשורות לעבירה זו, ב 3 שנים האחרונות, בפרט בחברה הערבית. בדברי ההסבר הודגש כי שימוש המחוקק בעונש המינימום שהינו כלי חריג ויוצא דופן (בעיקר לאחר תיקון 113 בחוק העונשין שקבע את הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה) הינו מחויב המציאות נוכח התפשטות ההתחמשות של קבוצות גדולות באוכלוסייה בנשק בלתי חוקי, ייחודיות התופעה והשלכותיה החמורות ובעיקר המחיר שהיא גובה בחיי אדם, **ובמטרה להביא לשינוי המבוקש בהעלאת רמת הענישה ובהגברת ההרתעה במהלך התקופה בה חלה הוראת השעה**.

הדברים האמורים מקבלים מקום גם בדברי בית המשפט בע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' קדורה** (14.4.2022), המתמצתים באופן מדויק וישיר את הפגיעה בערכים המוגנים שבעבירות הנשק, במידת פגיעתן ההולכת ומעמיקה בחברה הישראלית ובעיקר בחובת בתי המשפט לענישה מכבידה כדי להרתיע:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו [...] . לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...] כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי [...] . עניינו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים [...] . ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת 'אם מחזיקים - למאסר נשלחים'."

7. **בחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** בעניין דידן מעלה כי מידת פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית. מבלי שיש לו היתר, החזיק הנאשם במחסן הצמוד לביתו בכלי נשק שבכוחו להמית. המדובר, באקדח ומחסנית מסוג TAURUS בקוטר 9 מ"מ תקני ותקין.

האקדח והמחסנית היו זמנים ונגישים לנאשם. לשאלת התכלית שלשמה החזיק הנאשם את האקדח, אין ממש לשנות מעצמת הסיכון כי יעשה בו שימוש והדברים נכונים גם בהתייחס לעובדה שלא נמצאה אינדיקציה להחזקת הנשק לצורך ועניין קונקרטיים או על רקע סכסוך קיים. גם לטענה כי בהחזקתו לא נגרם נזק בפועל לאור כך שנתפס על ידי המשטרה, איני מוצאת לתת משקל ממשי לקולא, שכן גם בכך אין להפיג מהחומרה הרבה הכרוכה בפוטנציאל הנזק הנובע מעצם החזקת הנשק והצורך ההרתעתי לעצם החזקת נשק. ניסיון החיים מלמד כי נשק המוחזק שלא כדין עלול במהרה למצוא את דרכו לידיים עוינות אשר יעשו בו שימוש למטרות פליליות או ביטחוניות, ראו בדברי בית המשפט בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** הנ"ל:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלעדיו אינן (causa sine qua non) 'למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים [...] וכלה בעבירות המתה [...] ואף אם הנשק נרכש למטרות 'הגנה עצמית', הזמינות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולהחרפת תוצאותיהן. על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק [...] מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן."

8. **אשר לענישה הנוהגת בעבירות נשק**, שני הצדדים הפנו לפסיקה המלמדת על מגוון עונשים אשר הוטלו בגין ביצוע עבירות נשק. מטבע הדברים כל אחד מהצדדים בקש לראות במקרים אליהם הפנה, אמת מידה למתחם העונש ההולם בעניין הנדון. המאשימה מצדה הפנתה למקרים בהם נקבעו מתחמי ענישה שבין 18-36 חודשי מאסר בפועל, כמו למשל, בעפ"ג 2024-04-21 **מדינת ישראל נ' מנדורי**, אשר עונשו נגזר ל-20 חודשי מאסר בפועל, וכן הפנתה לפסק דין קדורה, שם התערב בית המשפט העליון והחמיר את עונשו של מי שהורשע בהחזקת אקדח, כדורים ורימון הולם ועונשו נגזר ל-10 חודשי מאסר בפועל, ל-18 חודשי מאסר בפועל תוך שעמד על חומרת העבירה ועל הצורך להחמיר במדיניות הענישה. הפניית המאשימה למקרים הנ"ל, כמו גם לתיקון 140 לחוק העונשין הקובע עונשי מינימום בעבירות נשק, אשר אין חולק שאינו חל על המקרה הנדון, עיקרה היה בתמיכה בטענתה לקריאת בתי המשפט

להחמרה בענישה בעבירות מסוג זה.

ב"כ הנאשם מצדה הפנתה למקרים בפסיקה בהן נקבעו מתחמי ענישה מקלים יותר, כך גם עונשם של מי שהורשעו בעבירות נשק, אם כי כבר יש לומר כי מדובר במקרים חריגים שניסבותיהם, בין אם בביצוע העבירות ובין אם נסיבות אישיות חריגות של הנאשם, אשר אין בהם כדי לשקף את הענישה הנוהגת ואת הקו המרכזי בענישה הקוראת להחמרה בעבירות הנשק. בהקשר זה, יפים לעניין דברי בית המשפט בעפ"ג 41707-03-22 (מחוזי ב"ש) **מדינת ישראל נגד אבו טראש** (ניתן 23.6.22):

"באופן כללי, העונש שנקבע לנאשם מושפע בין היתר מנתוני העבירה בנסיבותיה, ממידת אשמו של הנאשם ומנתונים ונסיבות הנוגעים לנאשם. ואלה מטבע הדברים משתנים ממקרה למקרה, ואין אפשרות שכל העונשים שיוטלו בכל ההליכים בכל בתי המשפט ישמרו על יחס מתאים אלה לאלה. נקודת ההתייחסות צריכה להיות לקו המרכזי בענישה ולא לחריגים".

ברע"פ 5613/20 **אל הוזייל נ' מדינת ישראל** [25.8.2020] נדרש בית המשפט העליון לבקשת רשות ערעור של נאשם, כבן 40, נעדר עבר פלילי רלוונטי, אשר עובר למעצרו קיים אורח חיים נורמטיבי ויצרני, אשר הורשע בהחזקת אקדח ו-20 כדורים. הנאשם נרתם להליך טיפולי ושירות המבחן המליץ על הטלת צו מבחן לצד מאסר בדרך של עבודות שירות. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש ההולם בין 11 ל 33 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 12 חודשים בפועל ומאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי (עפ"ג 7552-07-20 **אלהוזייל נ' מדינת ישראל** [22.7.2020]) דחה את הערעור, ובית המשפט העליון דחה את בר"ע וציין: **"עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, למרבה הצער, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען [...]. לא מצאתי ממש בטענה בדבר סטיית בית משפט השלום מהמלצת שירות המבחן [...]. ההכרעה הסופית בעניין העונש מסורה לבית המשפט בלבד, אשר עליו לאזן בין כלל שיקולי הענישה [...]. זאת, בפרט, כאשר קיימים בענייננו שיקולים כבדי משקל בדבר הצורך בהרתעת הרבים ...".**

בע"פ 4406/19 מ"י נ' **סובח** (5.11.19) הנ"ל נקבע כי הענישה הקיימת בנוגע לעבירות נשק אינה משקפת נכונה את חומרת התופעה וכי מוצדק להעלות את רף הענישה בעבירות נשק.

בעפ"ג 1475-12-20 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (24.2.21), דחה בית המשפט המחוזי בבאר שבע ערעורו של צעיר נעדר הרשעות קודמות אשר החזיק באקדח ובתחמושת שהוסלקו בביתו, על חומרת העונש - 12 חודשי מאסר בפועל. בהתייחסו למתחם שבין 11 לבין 33 חודשי מאסר בפועל ציין: **"לא מצאנו כי מתחם העונש ההולם חורג ממתחמי הענישה הנקבעים לעבירה זו בנסיבות הללו של ביצוע העבירה".** אשר לעונש בתוך המתחם ציין: **"הענישה של 12 חודשי מאסר מגלמת גם את הנסיבות לקולא בדבר היעדר עבר פלילי וגילו הצעיר של המערער".**

בעפ"ג 21260-10-19 **מדינת ישראל נ' מזאריב** (24.11.19) קיבל בית המשפט המחוזי בנצרת ערעור המדינה על עונש של 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, בעניינו של צעיר נעדר עבר פלילי, אשר שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן אשר המליץ על צו מבחן ושל"צ, והעמיד את עונשו על 12 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהדברים הבאים: **"...תופעת השימוש בנשק חם, גובה קורבנות כמעט מידי יום ביומו. לא זו בלבד, שלמרות המאמצים הרבים שמשקיעים גורמי אכיפת החוק והעונשים שהוטלו עד כה, לא מוגרה התופעה, אלא שאנו**

חווים הסלמה בהיקף החזקתם של כלי נשק, וכפועל יוצא מכך גם שימוש בנשק זה. האלימות החמורה הגוברת ברחבי הארץ [...] מחייבת העברת מסר תקיף וברור מצד בתי המשפט שלפיו כל מי שמעורב בהחזקה, נשיאה, וכל שכן שימוש בנשק חם, צפוי לעונשים כבדים מאחורי סורג ובריח [...] אנו סבורים כי נכון היה לנקוט בקו המתחייב בשעה זו של העלאת רף הענישה [...] החמרה זו צריכה לבוא לידי ביטוי בהחמרת מתחמי הענישה תוך מתן דגש לשיקולים הנוגעים לערכים החברתיים הנפגעים ו מידת הפגיעה בהם [...] כמו כן, לצורך במיגור תופעת האלימות הגואה שמאפייניה שימוש בנשק חם, יש ליתן משקל לשיקולי ההרתעה בקביעת העונש בתוך המתחם". (ההדגשה שלי, ש.ש.)

בעפ"ג 19687-06-18, **אבו עאבד נ' מדינת ישראל** (14.11.18) דחה בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, ערעור על חומרת העונש, 11 חודשי מאסר בפועל, שהושתו על המערער, נעדר עבר פלילי שבעניינו המליץ שירות המבחן על מאסר בעבודות שירות. המערער הורשע בהחזקת אקדח ותחמושת בעליית הגג בביתו, ומתחם העונש ההולם נקבע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי בדחותו את הערעור כאמור, ציין: "...נוכח המימדים המדאיגים של תופעת החזקת הנשק הבלתי חוקית ולאור הסכנות הנשקפות מתופעה זו והקלות היחסית הרבה שניתן לבצע עבירות אלה, יש מקום להחמיר בענישה שניתנה עד כה בגין עבירות אלה [...] הצורך בהחמרה בענישה בעבירות אלה, נכון גם במקרה שבפנינו, חרף נסיבותיו האישיות של המערער, כפי שאלו קיבלו ביטוי בתסקירים, חרף גילו הצעיר, חרף העדר הרשעות קודמות, ואף חרף המלצת שירות המבחן..."

(ר' עוד בעפ"ג 21268-01-21 **אבו כף נ' מדינת ישראל** [17.3.21], עפ"ג 5459-11-20 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** [5.1.21], ת"פ 15695-01-19 **מדינת ישראל נ' אבו קווידר** [28.4.21] - החזקת אקדח ללא תחמושת).

בת"פ (שלום ב"ש) 13471-01-22 **מדינת ישראל נ' אל סיד**, (ניתן ביום 29.09.22) נדון עניינו של נאשם שבעת ביצוע העבירה טרם מלאו לו 18.5 שנים. הנאשם הורשע בהחזקת אקדח חצי אוטומטי ומחסנית שבתוכה 9 כדורי 9 מ"מ. מתחם העונש נקבע בין 13 - 36 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם, צעיר שבעת ביצוע העבירה גילו היה 18 ו-4 חודשים, נגזר ל-14 חודשי מאסר בפועל, חרף תסקיר שהמליץ שלא להכביד בענישה לאור גילו הצעיר והחשש מהעמקת דפוסים עברייניים בשהייה ממושכת מאחורי סורג ובריח.

בת"פ (שלום ב"ש) 54807-01-21 **מדינת ישראל נ' אל בחירי** (ניתן ב 3.7.21), אליו הפנתה ב"כ התביעה, נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בהחזקת אקדח חצי אוטומטי שבתוכו מחסנית ולצידו מחסנית נוספת ו-5 קופסאות תחמושת שהכילו 213 כדורי 9 מ"מ. בית המשפט השלום קבע את מתחם העונש ההולם כך שינוע בין 12 - 36 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית הכוללת קנס כספי, ואת עונשו של הנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר מצבם הרפואי של שניים מילדיו נמצא מורכב, ושירות המבחן המליץ על עונש בדמות עבודות שירות - גזר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (שלום ב"ש) 64331-05-19, **מדינת ישראל נ' מועתז אבו קיעאן** (ניתן ב 14.04.22), קבע בית המשפט השלום מתחם עונש הולם כך שינוע בין 11 - 33 חודשי מאסר בפועל בנסיבות בהן הורשע הנאשם, בהחזקת אקדח ומחסנית ובה 6 כדורים. עונשו של הנאשם, יליד מאי 2000, נעדר עבר פלילי, המקיים אורח חיים נורמטיבי ויצרני, שבעניינו הוגש תסקיר חיובי שהמליץ על עבודות שירות, נגזרו 13 חודשי מאסר בפועל.

נחזור לעפ"ג 41707-03-22 **אבו טראש** הנזכר לעיל, ונציין כי במקרה זה, בית המשפט המחוזי ב"ש, החמיר בעונשו של נאשם, בן 21 נעדר עבר פלילי, אשר החזיק באקדח חצי אוטומטי מסוג ברטה, ללא פין הדק ועצר, בתוך שיח

בחורשה ליד ביתו - כך שחלף 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, אותם גזר בית המשפט קמא בהתאם למתחם העונש שקבע - העמיד בית המשפט המחוזי את עונשו ל 10 חודשי מאסר בפועל, זאת גם בהינתן שהתחשב בהלכה לפיה ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, ולמרות שהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, בהעדר עבר פלילי, בהשתתפותו בהליך טיפולי מסוים והמלצה חיובית של שירות המבחן לעונש בעבודות שירות, לקיחת אחריות והודאה בעבירה, ולרבות שנתן משקל שניתן לטענת בא כוחו לכך שהאקדח לא היה תקין. דברי בית המשפט בעניינו של אבו טראש משקפים באופן ישיר וברור בסכנות הכרוכות בהחזקת נשק שלא כדין, ובעיקר בהיקף התופעה במגזר הבדואי תוך קריאה ברורה לערכאות הדיוניות לממש את מדיניות ההחמרה בענישה מכבידה:

"[...] בפועל, היקף כלי הנשק הבלתי חוקיים שבידי הציבור רב ועצום והוא מקור לדאגה עמוקה.

באזורנו התופעה של החזקת נשק בלתי חוקי בולטת במיוחד במגזר הבדואי. יש לכך סיבות שונות, בין היתר, הצורך האובייקטיבי של חלק מאוכלוסייה זו להחזיק נשק, על רקע סביבת מגורים מדברית המרוחקת ממקום ישוב; הקושי של חלק ניכר מהמגזר הבדואי לעמוד בתנאים לקבלת רישיון החזקת נשק; ריבוי סכסוכים אלימים; ומעורבות גבוהה יחסית בפשיעה.

הימצאותם של כלי נשק רבים בידי אזרחים שאינם מורשים להחזיקם, כשלעצמה, מהווה בעיה רצינית, שכן, זמינותו של נשק כזה עלולה להביא לכך שבמצבים שונים יעשה בו שימוש פוגעני.

נוכח הסכנות הכרוכות בהחזקת נשק שלא כדין והיקף התופעה, מדיניות הענישה בעבירות הנשק, במיוחד בשנים האחרונות, הינה של החמרה מובהקת. והערכאות הדיוניות נדרשות לממש מדיניות זו בהטלת עונשים משמעותיים שיהלמו את חומרת המעשה ואת הסכנות הנובעות ממנו, ויהיה בהם כדי להרתיע."

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, ציין בית המשפט: "העונשים המוטלים על החזקת אקדח שלא כדין נעים בין 18 ל- 30 חודשי מאסר בפועל", והוסיף והפנה למקרים בפסיקה כמו למשל: ע"פ 2141-21 איתן חניני נ' מדינת ישראל (27/05/21) שם דובר במערער שנשא בשעת לילה אקדח אוויר אשר בוצעו בו שינויים המאפשרים ירי של תחמושת בקליבר 7.65 מ"מ, ובו ארבעה כדורים, ועונשו נגזר ל- 20 חודשי מאסר בפועל ושערעורו על חומרת העונש נדחה; ע"פ 2892/13 מוחמד עודתאללה נ' מדינת ישראל (29/09/13) שם נדחה ערעורו של מי שהוא נעדר עבר פלילי, שנתפס נוהג ברכב בו היו אקדח ובו מחסנית ריקה מכדורים, אשר עונשו נגזר ל 21 חודשי מאסר בפועל.

במקרים אליהם הפנה בית המשפט בעניינו של אבו טארש, דובר אמנם על נסיבות בהן נאשם נשא על גופו את הנשק, ונאשם אחר החזיק את הנשק ברכבו. עם זאת, יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה של החזקת הנשק, דומות לנסיבות המקרה הנדון. להשקפתי, אין מקום לפער משמעותי בענישה הנובע רק בשל המיקום בו הוחזק הנשק, קרי אין מקום למדרג חומרה יחסי בשל מקום המצא כלי הנשק - בין אם ברכב ובין אם בחצר הבית, בין אם בעליית הגג או בארון בחדר שבבית, הסכנה בעינה והנזק הפוטנציאלי גבוה, מעצם החזקתו במקום נגיש וזמין.

במקרה הנדון החזיק הנאשם בקרבת ביתו באקדח ומחסנית ריקה, כשהם זמינים ונגישים לו, וחלקו בביצוע העבירה הינו מלא ומוחלט. בכל הנוגע לסיבות והנסיבות ביחס להחזקת האקדח, עולה מהתסקיר כי הנאשם נוקט בגישה מסתירה ומצמצמת ביחס לקשריו החברתיים ולמעשה הרחיק עצמו מקשרים שוליים תוך שהוא מתקשה להסביר את העבירה ואת מניעיו האישיים לביצועה. השירות חזר וציין בהתרשמותו מחוסר בהירות וחוסר רצון מצד הנאשם להיחשף בפניו בנוגע למניעים שהובילו אותו לבצע את העבירה ולנסיבות ביצועה כשניכר שהתייחסותו פורמאלית וכללית בלבד.

נוכח האמור, המניע להחזקת הנשק והתחמושת, לא הוברר, נוכח שהתייחסות הנאשם בהקשר זה הייתה מגמתית וממסכת, מה שיש בו להצביע במובהק כי החזקת הנשק לא הייתה תמימה כלל וכלל.

סיכום מכלול הדברים האמורים, בהתחשב במעשה העבירה בנסיבות ביצועה, במידת אשמו של הנאשם, מידת פגיעתו בערכים החברתיים ומגמת ההחמרה בענישה נוכח הצורך המתחייב להרתעה מעבירות אלו, סבורני כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם צריך וינוע בין 13 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

עונשו של הנאשם

9. הנאשם העומד לדין היום בן 31, נשוי, מתגורר ברהט ומנהל עסק משפחתי לחלקי חילוף למכוניות שבבעלות אביו.

בהעדר טעמים לסטייה ממתחם העונש, בגדרי השיקולים לבחינת עונשו בתוך המתחם, יינתן משקל מכריע לשיקולי ההרתעה שעל חשיבותם נוסף מדברי בית המשפט (מחוזי ב"ש) בת.פ.72031-02-19 מדינת ישראל נ' אבו עיידה [31.12.19]:

"...אשר להרתעה, חדשות לבקרים מובאים לפתחו של בית המשפט זה אירועים פלילים במהלכם נעשה שימוש בנשק לא חוקי לפתרון סכסוכים בדרך של אלימות. לא אחת הנשק משמש הן לתקיפה והן להגנה עצמית ומוסלק לעת מצוא. מחוז הדרום סובל אף יותר מאשר מחוזות אחרים מהתופעה של החזקת נשק שלא כדין ויש לראות זאת גם כ"מכת אזור" [...] בין עבירות הנשק לבין עבירות אלימות קשות (לרבות עבירות המתה) ישנו "קו רצוף ועקוב מדם". העובדה המצערת שמתחילת שנת 2019 ועד למועד מתן גזר הדין נרצחו (רק במגזר הערבי) מעל 90 בני-אדם, ברוב רובם של המקרים תוך שימוש בנשק חם, מדברת בעד עצמה..."

ובעפ"ג (מחוזי נצרת) 2024-04-21 מדינת ישראל נ' מנדורי:

"דומה, כי אין חולק היום, שתמנון תופעת האלימות (תוך שימוש בנשק) שהחל שולח את זרועותיו המסוכנות לכל חלקה טובה במחוזותינו, התעצם והפך אכזר ומסוכן יותר עם חלוף הזמן. המציאות בה אנו חיים כיום, האלימות המתפשטת ברחובות, הזעקה לעזרה שנשמעת מכל עבר ושימוש היתר שנעשה בנשק המוחזק באופן לא חוקי, כל אלה יחדיו, מחייבים את בית המשפט לתרום את תרומתו למען מיגור תופעה זו במטרה להוקיעה מן השורש ולגדוע את זרועות הרע".

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בעניינו של הנאשם מקום בו שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון לביצוע עבירות דומות בעתיד נוכח כי על אף הודאת הנאשם בביצוע העבירות, התייחסותו לנסיבות ביצוען הייתה מגמתית וממסכת, ולמעשה לא נערכה כל התבוננות פנימית מעמיקה בנוגע לכשלו וקשייו.

בבחינת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתייחס לסוגיית חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד גזירת עונשו. בהקשר זה נציין כי העבירה בוצעה בנובמבר 2019 ומאז הנאשם לא הסתבך בעבירות נוספות. לצד זאת, יש להדגיש כי כתב האישום הוגש באופן מיידי, וכי את עובדת הימשכות ההליך המשפטי נגד הנאשם יש לזקוף לחובתו בלבד.

עד יולי 2021 התנהלו ההליכים בפני כב' השופט עטר, אז, לאור שינויים בתכנית העבודה השנתית הועבר לטיפול מותב זה.

עיון בפרוטוקולים מעלה קיומם של לפחות 18 מועדים שנקבעו והתקיימו בתיק, כשחלק ניכר מהם היו לדיוני סרק נוכח שהנאשם לא התייצב ל 7 דיונים מכלל הדיונים, ונוכח שבחלק מהדיונים הסנגורים שייצגו את הנאשם לא התייצבו לדיון, ובדיונים אליהם התייצבו, עתרו פעם אחר פעם לדחיית הדיון מסיבות כאלה ואחרות.

עיון קצר בפרוטוקולי הדיונים מלמדים ובמובהק כי הנאשם עשה כל שניתן על מנת לעכב את בירור משפטו.

הנאשם החליף ייצוג משפטי 4 פעמים, כך ש 4 סנגורים שונים ייצגו אותו, כשהאחרונה שבהם החלה את הייצוג ביוני 2022. הנאשם לא התייצב לדיונים קודם הכרעת הדין ולא התייצב למספר דיונים גם לאחר הכרעת הדין.

נוכח הדברים האמורים, ברי שבטענת הסנגורית, עו"ד נטלי אוטן, לפיה הנאשם הודה בביצוע העבירה בהזדמנות הראשונה - אין ממש.

לא זאת, אף זאת, מהתיק עולה כי רק כעבור כשנתיים מאז פתיחת ההליך המשפטי נגדו, ביום 31.10.2021 - הודה הנאשם בביצוע העבירה.

אשר לבקשת ההגנה לתת משקל נכבד בגדרי השיקולים לקולא, לעובדה כי הנאשם היה נתון בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית מלא מאז שחרורו ממעצר בנובמבר 2019 ומשך כ 3 שנים :

"לא ניתן להתעלם משיקול משמעותי מעניין חריג שהיה בתיק זה, הנאשם שוה במעצר בית מלא למעט שעתיים התאווררות מזה שלוש שנים, משנת 2019 עד היום, ללא הפרות..." - אומר - כי טוב הייתה עושה באת כוחו לו נמנעה מלהעלות טענה זו.

ראשית, לצד גרירת רגליים מכוונת של הנאשם בניהול וקידום עניינו בתיק דנן, נמצא כי הנאשם לא הגיש, ולו פעם אחת, משך 3 שנים במהלך התנהל נגדו, בקשה לעיון חוזר, לא במסגרת תיק המעצר קודם הודאתו, ולא לאחר הודאתו במסגרת התיק העיקרי.

הנאשם היה מיוצג לאורך כל ההליך על ידי 4 סנגורים שהתחלפו מפעם לפעם, מכאן כי גם אם היה ניתן לקבל את טענתו לפיה " **אני כבר קיבלתי את העונש, אני 3 שנים לא יוצא מהבית**" כפי שעלתה בדיון (טיעונים לעונש) מיום 14.9.2022, וגם אם נניח כי הנאשם הקפיד בתנאי שחרורו, כי אז אין לו להלין אלא על עצמו ו/או על מי מב"כ כוחו.

כידוע, הדרך להגיש בקשות לעיון חוזר במסגרת תיק המעצר ולאחר מכן במסגרת התיק העיקרי, תמיד פתוחה לנאשם והבחירה אם לעשות כן, נתונה בידו ובידו בלבד.

שנית, טענת הנאשם לפיה היה נתון בתנאי מעצר בית מלא משך כ 3 שנים במהלכן לא יצא מביתו (למעט שעתים בכל יום התאווורות) מעוררים תמיהה ושאלה אל מול דבריו לשירות המבחן, ולפיהם משפחתו אינה מודעת כלל לקיומו של ההליך הפלילי הנוכחי נגדו מאחר והוא דאג להסתיר זאת מהם, על מנת שלא לפגוע ברגשותיהם. בנסיבות המתוארות גם לא ניתן שלא לתמוה, הכיצד ניתן להסתיר קיומו של הליך פלילי ממשפחת הנאשם שעה שהוא נתון במעצר בית מלא ועומד בתנאי מעצרו וכדבריו " **אני שלוש שנים לא יצאתי מהבית** " ?

לא ניתן שלא לתמוה הכיצד בנסיבות בהן נתון הנאשם במעצר בית מלא, הכיר את אשתו, בקש את ידה ובכלל כיצד נערך לחתונתם שהתקיימה באוגוסט 2021, כעולה מתסקיר שירות המבחן.

גם לא ניתן שלא לתמוה הכיצד הנאשם, הנתון במעצר בית מלא, מטפל באמו כטענת באת כוחו וכעולה מהסיכום הרפואי מיום 07.07.2022.

שלישית, טענת הנאשם אינה מתיישבת עם השכל הישר וההגיון הבריא. האם יעלה על הדעת כי מאן דהוא, לרבות הנאשם אשר לטענתו הוא בעל השכלה רחבה, בן למשפחה משכילה, בעל קשרים עסקיים המנהל את העסק של אביו - ישהה במעצר בית מלא משך 3 שנים ולא יטרח בעצמו ו/או על ידי מי מכלל 4 סנגורים שייצגו אותו, להגיש בקשה לעיון חוזר, לא יעשה דבר וחצי דבר לשנות מתנאי שחרורו אותם לדבריו מילא באופן מוקפד?

והדברים האמורים מקבלים משנה תוקף משנמצא כי גם לאחר הכרעת דינו, ביום 31.10.2021 לא באה כל בקשה ו/או רמז להתייחסות מצד הנאשם ובאת כוחו בקשר עם תנאי שחרורו המכבדים לכאורה. אם לא די בכך, לא באה כל בקשה בקשר עם תנאי שחרורו בכלל, עד ליום 14.9.22 במסגרת הטיעונים לעונש.

העובדה לפיה לא הוגשה ולו בקשה אחת לעיון חוזר במהלך 3 שנים מדברת בעד עצמה, ומכלל האמור נמצא חיזוק ממשי להתרשמות שירות המבחן מהנאשם כמי שממסך ומסתיר מפני השירות מידע ופרטים, לרבות **כי הוא מסתיר עניין כה משמעותי בחייו, ניהול תיק פלילי, בפני משפחתו ואשתו כהגנה על רגשותיהם.**

סיכום כלל האמור - אין מקום לטענת ההגנה כי הנאשם חסך זמן שיפוטי, ואין לומר כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה כשהקשר זה יש לציון את העדרו משיבת הוכחות שנקבעה להישמע בפני ביום 25.10.2021 בטענה כי נמצא בבדיקות במיון בית החולים סורקה. ישיבת ההוכחות בוטלה חרף התייצבות העדים, מרביתם שוטרים, ואילו הנאשם לא הציג מסמכים רפואיים בתמיכה להעדרו כפי שהתבקשה בהחלטת במועד האמור.

עוד בבחינת עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש להביא בחשבון את הערכת שירות המבחן את גורמי הסיכון להישנות העבירות, בגדרם הביא התרשמות השירות מהתייחסותו הבעייתית של הנאשם לעבירה ולנסיבותיה. מקשייו להכיר בחומרת העבירה וזיהוי סיכון ודפוסים מכשילים, לרבות מפער בין הצגתו של הנאשם את חייו, היעדר מעורבות פלילית **ותפיסתו לסוגיית נשק בכלל**, לבין התנהלותו בעת העבירה.

נוכח שבעבירות נשק מתן הבכורה הוא לשיקולי הרתעה, היה מקום לגזור את דינו של הנאשם ברף גבוה של המתחם אותו קבעתי. עם זאת, בהינתן כי זהו מאסרו הראשון של הנאשם שזו הרשעתו הראשונה והוא ככל הנראה כבר אב לילד/ה, חרף המלצת שירות המבחן לענישה מוחשית ומרתיעה, מצאתי לתת משקל רב יותר לשיקולי הקולא בתוך המתחם ולגזור את דינו ברף הנמוך של המתחם.

א. 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, משך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת נשק מסוג פשע.

ג. קנס בסך 5,000 ₪ או 30 ימי מעצר תחתיו. סכום הקנס ישולם תוך 60 ימים מהיום אחרת יישא הפרשי ריבית והצמדה.

האקדח והמחסנית שנתפסו - יחולטו/יושמדו לשיקול דעת היחידה החוקרת.

הודעה זכות הערעור

ניתן היום, כ' חשוון תשפ"ג, 14 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.